

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

πᾶσα αἴτησις ἀπευσθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Μαρτίου 1898 μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1898 καὶ ὀφείλουν οἱ αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐξαεταστίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διασπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΚ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Τῇ 2 Μαΐου 1898

Ἐξακολουθεῖ ἡ παρουσία τοῦ ὀθωμανικοῦ στρατοῦ ἐνταῦθα, ὅπως ὁποῖοτε ὅμως ἐπικεῖται ἡ μετέθεσις ἢ ἡ διάλυσις αὐτοῦ· εἰς τοιοῦτον δ' ἄγουνσι συμπέρασμα πλὴν τῆς ἐκτυλισσομένης ἀπὸ τινος ἤδη τροχιάς τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων, καὶ τὸ μέτρον τῆς Κυβερνήσεως, καθ' ὃ δι' ἓνα μόνον μῆνα ἐπανέλαβε τὸ συμβόλαιον τῆς τροφοδοσίας. Κυκλοφορεῖ ἡ φήμη ὅτι ἤρξατο ἡ ἐκκένωσις τῆς Θεσσαλίας ἐπανερχομένης εἰς τὸ πρῶν καθεστῶς τῇ εὐεργετικῇ καὶ δικῇ ἐλευθερίας εὐδοκίᾳ τῆς Εὐρώπης. Μεθ' ὅλα τὰ παθήματα οἱ ἄδελφοὶ Θεσσαλοὶ ἐπανέρχονται εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητρὸς των, τοὺς ὁποῖους εἰς μάτην ἐναγωνίως προσεβλήσαμεν καὶ ἡμεῖς ὡς Ἡπειρώται δυστυχῇ ὀρφανὰ οὐδαμόθεν φεῖ ! περιμένοντα διὰ πολὺ τοῦ χρόνου διάστημα ἀρωγὴν. Μεθ' ὅλην τὴν τοῦ πολέμου ἡτταν, διπλωματικὴν δὲ νίκην τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ Ἕλλητισμός ἐν γένει ὑπέφερον, οὐχ ἡττον ἢ μὲν Κρήτη θὰ ἀπολαύσῃ τὴν χαρὰν τοῦ κατόπιν βαρέων πόνων τοκετοῦ νεογνοῦ, ἢ δὲ Θεσσαλία θὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν ἐλευθερίαν της, δι' ἣς πᾶσα ὕλική καὶ ἡθικὴ ζημία συντόμως θεραπεύεται. Ἡ δυστυχὴς Ἡπειρος ὅμως θὰ ἐξακολουθήσῃ ὁπισθοδρομοῦσα ὑπὸ τὴν ἐπὶ ἡμεῖς εἰς ἐξαλάφρωσιν τοῦλάχιστον τῆς ὁποίας δὲν ἐστράφη διπλωματικῶς οὔτε ἡ προσοχὴ τῆς Μητρὸς τῆς ὁποίας ἡ ἱστορία μάρτυς πῶς ἐδέχθημεν τὰ ἀτηγήσαντα ἐλευθερωτικὰ τέκνα οὔτε ἡ τῆς Εὐρώπης ἥτις μεθ' ὅλην τὴν πρόδοον τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ λήγοντος αἰῶνος, περὶ τῆς σήμερον καὶ ἀστόχως μάλιστα ἐφάνη μεριμνῶσα. Οἱ χωρικοὶ μας πεινοῦν, οἱ χωρικοὶ μας εἶνε γυμνοί, τὰ σχολεῖα μας θὰ κλεισθῶσιν ἕνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν πόρων. Εὐμοιρεῖ ἰδίων τέκνων ἡ Ἡπειρος ἐν πλούτῳ, οὐδεὶς ὅμως δυστυχῶς ἐμεμνήσθη περὶ τῆς τοπικῆς τῆς πατρίδος καταστάσεως, ἐν ᾧ δὲ ὑπάρχουσι δὲν γνωρίζω πόσα γυμνάσια ἐν Ἑλλάδι σπανίζουσιν εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας καὶ τὰ δημοτικά. Ἐνῷ ἡ Βουλγαρία θυσιάζει τόσα καὶ τόσα ἐν Μακεδονίᾳ χάριν τῆς γλώσσης της, οὐδὲ ὁδολὸς βοήθειάς ἐρχεται ἐκ τῆς γείτονος τῆς ὁποίας ἡμεῖς κακήρυγμένα τέκνα. Οἱ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ βαθύπλουτοι πατριῶται ἄς ἀναλογισθῶσιν ὅτι ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν χάριν εὐεργετικῶν σκοπῶν δαπανῶν τῶν ἃς ἀφαιρῶσιν μέρος χάριν τῆς γενετήρας γῆς καὶ ἐστῶσαν βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ μισθὸς ἀξιώτερος.

Ἡμεῖς δὲ ἄδελφοὶ πατριῶται ἐνταῦθα, ἃς περιορισθῶμεν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς. Μέχρις οὐ ἡ Πρόνοια εὐδοκήσῃ ἡμέραν αἰσιωτέρου μέλλοντος διὰ τῆς παροχῆς εὐρειῶν ἐλευθεριῶν μετὰ τῆς ποθητῆς λύσεως ἃς χειρισθῶμεν μετὰ φιλοπονίας καὶ πατριωτισμοῦ τὰ ἐλάχιστα κεκτημένα ἐκ-

κλησιαστικὰ καὶ σχολειακὰ προνόμια καθιστάμενοι ἄξιοι ἀπόγονοι προγόνων. Τὸ φρόνημα τὸ ἀναπτυσσόμενον περὶ τὴν κοινότητά μας κατὰ τὰς παραμονὰς δημογεροντικῶν ἐκλογῶν ἃς μὴν κοιμᾶται κατ' αὐτῶν, ἢ ἐν σμικρῷ δὲ ὡς εἶνε κύκλῳ κοινὴ γνώμη τῆς περιφερείας μας ἐστὼ αὐστηρὸς κριτὴς τῶν ἐνεργειῶν καὶ διαθημάτων τῶν τὰ κοινὰ μας διεπόντων. Ὅταν πρόκειται περὶ ἐκλογῶν ἐρώτατα καὶ ἐθνικὰ ζητήματα ἄγονται καὶ φέρονται ἐν καπηλείοις (ὑπὸ τὰ εἰρωνικὰ ἐνίοτε βλέμματα τῶν ἀλλοφύλων) διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ δεινὰ ἢ δεινὰ δημογέροντος, νῦν δὲ ὅτε σπουδαιότατη νομοθετικὴ περὶ τὴν σύνταξιν κανονισμῶν μιτροπολιτικῶν ἐργασία καὶ πρόνοια περὶ τῶν σχολειῶν καὶ κληροδοτημάτων παραλείπονται οὐδεὶς ὑψὲς φωνὴν διαμαρτυρήσεως. Ἐν τούτοις ἃς προσέχωσιν οἱ ἀξιώσιμοι δημογέροντες νὰ ἐργασθῶσιν ὡς πατριῶται καὶ τίμιοι ἄνθρωποι διότι ἄλλως ὅσον καὶ ἂν κοιμηθῇ ὁ μικρὸς λαὸς θὰ ἀφυπνισθῇ καὶ παρὰ τὰ δεινὰ τὴν δουλείας μάλιστα θὰ ἐκμανθῇ ἐναντίων ἐκείνων οὓς ἐξέλεξεν ἀρχηγούς του καὶ οἵτινες διὰ τῆς ἀμεριμνησίας των σπεύδουσι ν' ἀποδείξωσι ὅτι θὰ ἤμεθα ἀνάξιοι ἴσως νὰ χειρισθῶμεν καὶ πολιτικὴν ἐκεχειρίαν ἐλευθερίαν.

Εἰδήσεις τελευταῖαι. Ἡ Κυβέρνησις ἡγγάρευσεν ὅλα τὰ ζῶα καὶ μεταγωγικὰ δι' Ἰωάννινα μέσα ὅπως μεταφέρῃ ὕλικόν πολέμου διὰ Βιτώλια καὶ Ἀνδριανούπολιν καὶ τρόφιμα διὰ τὸν στρατὸν Λούρου καὶ Ἰωαννίνων. Ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι μετ' ὀλίγον διαλύεται ὁ στρατός. Οἱ Τούρκοι λίαν δυσμενῶς ἀκούουσιν ἐνταῦθα τὴν ἐκκένωσιν τῆς Θεσσαλίας καὶ τὴν χειραφέτησιν τῆς Κρήτης. Ὁ ἀρχιερεὺς ἀπὸ δέκα ἡμερῶν ἤδη ἐξῆλθεν εἰς περιοδείαν. Αἱ ἀνάγκαι τῆς ἐπαρχίας πολὺ ὀλίγον χρόνον τῷ ἐπέτρεψαν νὰ διαθέσῃ ἐν Πρεβέζῃ.

ΕΞ ΑΡΤΗΣ

5 Μαΐου 1898

Ἡ ἐορτὴ τοῦ Βασιλέως.—Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἐν Γριμπόφ.—Ὁ «Σκουφᾶς».

Ἡ εἰκοστὴ τρίτη Ἀπριλίου ἐπέτειος ἐορτῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων ἐωρτάσθη ἐνταῦθα δημοτελῶς. — Ἐν τῇ ἐνταῦθα ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ λειτουργία, μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁποίας ἐτελέσθη ἡ συνήθης δοξολογία πρὸς τὸν Ὑψίστον ὑπὲρ τῆς Α. Μ. καὶ ἐψάλη τὸ πολυχρόνιον ἐπὶ παρουσία πασῶν τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως. — Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου ὡμίλησεν ἀπὸ τῆς Μεγάλης πύλης ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιερεὺς κ. Γεννάδιος ἐν ἐκτάσει περὶ τοῦ ἁγίου Γεωργίου. — Μετὰ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας μετέβησαν ἐν σώματι ἀπασαί αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ εἰς τὴν Νομαρχίαν καὶ συνεχάρησαν τὸν Νομαρχοῦντα Διευθυντὴν κ. Δημήτριον Ζερβὸν ὡς καὶ πολὺς λαὸς ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς Α. Μεγαλειότητος. — Μετὰ ἐβδομαδιτίαν περίπου πολυμοβρίαν, ἥτις ἐν μέρει ὠρέλῃ καὶ ἐν μέρει ἐβλαψεν τὰ σιτηρά, ἐβελτιώθη ἐπὶ τέλους ἀπὸ τῆς χθὲς ὁ καιρὸς καὶ ἐπῆλθεν ἡ ποθητὴ ἐαρινὴ καλοκαιρία.

Τὴν 3 Μαΐου ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐνταῦθα ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἀρχιερατικὸν μνημό-

συνον τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς οἰκείας Δημοτικῆς Ἀρχῆς ὑπὲρ τῶν πεσόντων ἡρωϊκῶς τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν Γριμπόφ καὶ λοιπῇ Ἡπείρῳ ἀξιωματικῶν, ὑπαξιωματικῶν, στρατιωτῶν καὶ λοιπῶν ἀδελφῶν ἡμῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τε προηγηθείσης λειτουργίας καὶ τοῦ μνημοσύνου παρήσαν ἀπασαί αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ ἄπειρον πλῆθος λαοῦ. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὡμίλησε ἀπὸ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἁμβωνος ὁ Σ. Ἀρχιερεὺς κ. Γεννάδιος περὶ προσευχῆς, μετὰ τὸ πέρασ δὲ τοῦ μνημοσύνου ἐξεφώνησε τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον ὁ διδάκτωρ τῆς φιλολογίας κ. Κ. Μώραλης. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ εἶχε στηθῇ κενοτάφιον λαμπρόν, ἐστεμμένον δι' ὠραιότατον στεφάνου. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ μνημοσύνου ἐξῆλθεν ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιερεὺς εἰς τὸ περὶ τὸ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπέχον νεκροτάφιον τῆς πόλεως μετὰ πολλῶν ἄλλων καὶ ἐκεῖ ἀνέγνωσε διαφόρους νεκρωσίμους εὐχὰς ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἐκεῖ τεθαμμένων ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν οἰκεία προαίρεσει ἐννοεῖται, καὶ ἐστεφάνωσε αὐτοὺς διὰ λαμπροῦ στεφάνου. — Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐγένοντο ἀρχαιρεσίαι ἐν τῷ Ἡπειρωτικῷ Συλλόγῳ «Σκουφᾶς» ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ληξάσης ἤδη τῆς διετίας ἀπὸ τῆς συστάσεώς του κατὰ τὸ καταστατικόν. Ἐξελέγησαν δὲ οἱ ἐξῆς Πρόεδρος ὁ καὶ πρῶν τριούτος κ. Κωνστ. Ξανθοπούλος, διευθυντὴς τοῦ ἐνταῦθα ὑποκαταστήματος τῆς Ἡπειροθεσσαλικῆς Τραπεζίτης· ἀντιπρόεδροι οἱ κ. κ. Σ. Καλέλης γυμνασιάρχης τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου καὶ Γ. Χαλαράμπης καθηγητῆς, ταμίας ὁ κ. Πέτρος Σπήλιος ἔμπορος, ἔφορος τοῦ γυμναστηρίου ὁ κ. Δαρειώτης ὑπολοχαγὸς τῆς οικονομίας, ἐπιμελητὴς ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μπλέτης διδάκτωρ τῶν μαθηματικῶν, γενικὸς Γραμματεὺς ὁ κ. Κωνστ. Ζάγκλης δικηγόρος, εἰδικὸς γραμματεὺς ὁ κ. Κωνστ. Μώραλης διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας καὶ σύμβουλοι οἱ κ. κ. Ι. Χριστοδούλου σχολάρχης Ἀρτης, Κωνσταντῖνος Βρακατσόλης ἔμπορος, Κωνστ. Σενδουκῆς ἔμπορος, Μιχαὴλ Πιτσαλῆς δικηγόρος καὶ Παναγιώτης Μητσογιάννης ἐπίσης δικηγόρος. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ ἐκλεγέντες ἀξιώσιμοι κύριοι λίαν κατάλληλοι ὄντες θέλουσι ἐργασθῇ ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ εἰρημένου Συλλόγου καὶ ἀγαθῇ τῆς πατρίδος.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ

Ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ Ἐτὲμ πασὰς ἐξέδωκε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐναρξέως τῆς ἐκκένωσης, ἡμερησίαν διαταγὴν πρὸς τὸν στρατὸν, ἐν τῇ ᾧ λέγει ὅτι θέλησιν τοῦ Σουλτάνου εἶνε ὅπως καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐκκένωσης, ὁ νικηφόρος αὐτοῦ στρατὸς τηρήσῃ τὰ αὐτὰ γενναῖα αἰσθητά, τὰ ὁποῖα ἐδείξε καὶ κατὰ τὸν πόλεμον, καὶ συντηρήσῃ, ὥστε νὰ τηρηθῇ ἀπόλυτος τάξις καὶ ἡσυχία εἰς τὰ ἐκκενούμενα μέρη. Ἰδιαίτερος δὲ ἐν τῇ διαταγῇ ταύτῃ ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τοῦ στρατοῦ καὶ καθιστᾷ αὐτοὺς προσωπικῶς ὑπευθύνους διὰ πᾶσαν τυχόν μέλλουσαν νὰ λάβῃ χώραν παρατροπὴν τῶν ἐπ' αὐτοῦ στρατιωτῶν. Ἀλλὰ πλὴν τῆς διαταγῆς ταύτης, καὶ ἐν Ἀθήναις πρεσβευτῆς τῆς Τουρκικῆς Πρεσβείας βένης, ἐδωκε πρὸς τὴν Κυβερνή-

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀφίκοντο ἐξ Ἀνω Σουδενῶν καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν οἱ κ. κ. Κίμων Καζής Μάνθος Παππᾶς καὶ Εὐριπίδης Δημόπουλος.

— Ἀφίκετο ἐκ Τζοδίλας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Σώ. κ. κ. Ἰωάννης Γκριγκέλας.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Λάρισα ὁ ἐκ Προτόπαπα κ. Μιχαὴλ Τσιμογιάννης.

— Ἀφίκοντο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Μέτσοβον ὁ κ. Στέργιος Τσανάκας, εἰς χωρίον δὲ Μηλιά τοῦ Μετσόβου ὁ κ. Μιχαὴλ Φούφας καὶ Δημήτριος Κωστικός.

— Ἀφίκετο ἐκ Ρουμανίας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Τσαρπαλᾶν ὁ κ. Γεώργιος Μπρισίμης.

— Ἀφίκετο ἐκ Ρουμανίας μετὰ τῆς μητρὸς του ὁ ἐξ Ἰωαννίνων κ. Φωκίων Ράδος τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀνατολῆς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Σκαμνέλιον ὁ κ. Κωνσταντίνος Ζομπούλης.

— Ἀφίκετο ἐκ Ρουμανίας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Φλαμποράριον ὁ κ. Νικόλαος Μπαϊρακτάρης.

— Ἀφίκετο ἐκ Ρουμανίας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ζήτσαν ὁ κ. Πέτρος Παπακλώστας.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Μενοδένδριον ὁ φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς Εὐριπίδης Τσαντής.

— Ἀφίκετο ἐκ Δαρδανελλείων μετὰ τῆς μητρὸς του καὶ ἀνεχώρησεν διὰ Χαλκίδας ὁ ἐκ Τερνεσίου τοῦ Ζαγορίου κ. Σπυρίδων Εὐσταθίου.

— Ἀφίκετο ἐκ Παρισίων ὁ κ. Πέτρος Ρίγκας ἱατρός.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ἰωάννινα μετὰ τῆς οἰκογενείας του ὁ κ. Γεώργιος Καλούδης καθηγητὴς.

— Ἀφίκετο ἐκ Καΐρου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ἀνω Σουδενά ὁ κ. Ἀλκιβιάδης Γκότζης.

— Ἀφίκετο ἐκ Καΐρου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Παλαιοπρωγώνιον ὁ κ. Ἰωάννης Παππᾶς.

— Ἀφίκετο ἐκ Μπάγικας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Πέργαμον ὁ κ. Ἰωάννης Σαμπάλης.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Κρήτην ὁ ἐκ Μπάγικας κ. Γεώργιος Σταυρίδης.

— Ἀφίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τῆς οἰκογενείας του ὁ ἐκ Βήσιανης κ. Νικόλαος Παπαδημητρίου.

— Ἀνεχώρησαν εἰς Ἀγίαν Μαρίναν καὶ Τρίκαλα ὁ κ. Ἀλέξ. Τσίγκης καὶ ὁ κ. Σ. Μπέκιος.

— Ὁ Παναγιώτης Δ. Τζόκας ἐκ τοῦ χωρίου Κρετσονίστης τῆς ἐπαρχίας Ἰωαννίνων πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀνεχώρησε διὰ Ρουμανίαν καὶ ἐπειδὴ οἱ συγγενεῖς του οὐδὲν περὶ αὐτοῦ γνωρίζουν ἔκτοτε, παρακαλεῖται πᾶς ὅστις γνωρίζει ποῦ εὐρίσκεται τώρα ἢ ποῦ εὐρίσκειτο ἄλλοτε νὰ εἰδοποιήσῃ διὰ δελταρίου τὴν αὐτὴν τῆς Ἡπείρου.

— Ὁ κ. Χρ. Παντούλιας ἐκ τῶν διευθυντῶν τοῦ πρακτορείου τῶν ἐφημερίδων ἀναγγέλλει τὴν ἐκδοσὶν τῶν ἀπάντων Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου. Θὰ ἐρμηνεύθῃ ὑπὸ ἐξέχον ἐπιστημόνων τὸ ἐλληνικὸν κείμενον καὶ θὰ ἔχῃ εἰς χεῖρας τοῦ ὁ ἀναγνώστης τὸ ἐλληνικὸν κείμενον καὶ ἀπέναντι ἐν διστήλῳ θὰ ἔχῃ ἐν καθάρᾳ καὶ ἀπερίττῳ καὶ σαφεστάτῳ ὁμιλουμένη γλώσσῃ τὴν ἐλευθέρων μεταφράσιν τοῦ κειμένου. Τὸ ὅλον ἔργον ἔσται ὡς ἄξιον συστάσεως καὶ χρήσιμον παντὶ πολίτῃ, ἀντὶ δραχμῶν 6 κατὰ τόμον δύναται τις νὰ ἀποκτήσῃ τὰ τοῦ Χρυσόστομου συγγράμματα καὶ νὰ ἀναγνώσῃ τοὺς χρυσορρήμονας λόγους αὐτοῦ.

— Ἀποβιώσας ἐκδεύθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ ἐκ Μακεδονίας Λεωνίδας Πασχάλης Σταγειρίτης δικηγόρος μογήσας πάντοτε ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν ἐθνικῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν πατριωτικῶν ζητημάτων ὑπὲρ ὧν ἐθυσίασεν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις· συνετρεχε δὲ πάντας τοῦ συμπατριώτου αὐτοῦ καὶ κατέβαλε πάντα κόπον. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἀφίνει μέγα κενὸν μεταξὺ τῶν φίλων καὶ ἐκείνων οἵτινες ἤδυνήθησαν ἐκ τοῦ πλησίον νὰ ἐκτιμῇσιν τὸν ἔμφυτον αὐτοῦ πατριωτισμὸν τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ ἠκολούθησαν πάσης τάξεως φίλοι καὶ ἐκτιμῇται. Ὁ δὲ ἡμέτερος συντάκτης κ. Γεωργ. Γάγαρης ἀπεχαιρέτισε δι' ὀλίγων λέξεων τὸν νεκρὸν τοῦ ἀειμνήστου φίλου.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ «Ο ΠΑΡΝΑΣΟΣ»

(Πρόφην Συντριβάνι)

Ἀπιστράπτει ἐκ τῆς καθαριότητος καὶ ἡλεκτροφωτισμοῦ λειτουργεῖ πρὸ δεκαπενθημερίας παρὰ τὴν ὁδὸν Θεμιστοκλέους τὸ ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν καὶ ὑπὸ τὴν διευθύνσιν τοῦ Ι. Κόνιαρη ἐστιατόριον, ὅπερ συνιστᾶται εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον διὰ τὴν ὑγιάν του καὶ τὸ γούστον του. Τὸ ὄνομα τοῦ διευθυντοῦ, τὰ ἀγνόητα Ἡπειρωτικὰ βούτυρα ἀφ' ἑτέρου καὶ τὰ ἐκλεκτώτερα κρέατα τοῦ κρεπωλείου Φιλίου, φέρωμεν ὡς πρώτην σύστασιν τοῦ καταστήματος.

Τρέξετε πατριώται

Ι. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ δικηγόρος

Ἡπειρώτης

Ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀριθ. 68.

Ὁ ἱατρός κ. Α. Ἀραβαντινὸς μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, οἰκία Μ. Μελά ἀριθ. 15.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Εἰς ἀπόστασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας περίπου ὥρας ΝΑ τῆς πόλεως Ἰωαννίνων ἔσθλην ἀκριβῶς τοῦ μέρους, εἰς δὲ τελευτᾷ διὰ καταβόθρας Μπονίκοβα καλουμένης ἡ λίμνη, ὑψοῦται βραχώδης καὶ ἀπόκρημνος βουνὸς ἀπέναντι τοῦ χωρίου Καταϊκά, φερώνυμος τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐκτισμένης μονῆς τῆς Γαστρίτσας.

Ἡ ἀπὸ μακρόθεν ἀποψὶς τοῦ βουνοῦ, οὐδὲν τὸ ἀξιολύμαστον παρουσιάζει, διὰ τὸν διερχόμενον ὁμῶς τὰς ὑπώρεικας αὐτοῦ καὶ ἰδίως τὸν ἀνελθόντα τὴν δύσβατον καὶ κοπιώδη στενωπὸν, τὴν μέσῳ φοβερῶν βράχων ἄγουσαν πρὸς τὴν μονήν, ἢ ἐκείθεν προξενουμένη ἐντύπωσις δὲν εἶνε παροδική.

Καὶ κοπιᾷ τις μὲν ἀληθῶς οὐκ ὀλίγον διασκελίζων τῆς στενωποῦ τοὺς ἀπορῶγας βράχους καὶ ἀνερχόμενος δίκην ἐριφίου τῇ βοήθειᾳ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν μέσῳ ἀκανθωδῶν πρίνων τὴν εἰς τὴν μονὴν ἄγουσαν, ἀμείβεται ὁμῶς ἐπαρκῶς διὰ τοὺς κόπους τοῦ ἐκ τῆς θαυμασίας ἀπόψεως τῆς ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς, ἣν ἡ μονὴ πανηγυρίζει τὴν 8ην Σεπτεμβρίου, ἐπισκεφθῆναι πρὸ ἐτῶν τὴν Γαστρίτσαν.

Μακρόθεν φαίνεται ἡ πόλις τῶν Ἰωαννίνων μέσῳ πυκνοτάτων φυλλωμάτων δένδρων· ἡ κάτωθεν ἐκεινομένη λίμνη ὡς παμμέγιστος ὁμαλώτατος καθρέπτης περιεζωσμένος ὑπὸ καταπρασίνου πλαισίου πυκνωτάτων καλαμώνων, ἡ μαγευτικὴ νῆσος καὶ ἰδίως ἡ ποικιλανθίσαι καὶ εὐδεδαστάις λειμῶσι κεκοσμημένη καὶ ἀποτελοῦσι θέαμα ὄντως ἀπαράμιλλον. Ἡ ἐκ τῆς φύσεως προσγενομένη ἐντύπωσις τόσον ἐκ τοῦ ὠραίου καὶ ποιητικοῦ ἀφ' ἑνός, ὅσον ἐκ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἀφ' ἑτέρου, συνεπιμαρτυροῦντων καὶ τῶν ἐκεῖ σωζομένων ἀρχαίων εἰρειπίων, οὐχὶ ἄνευ λόγου ἐγέννησαν παρὰ πολλοῖς τῶν νεωτέρων τὴν ἰδέαν ὅτι ἐκεῖ ἔκειτο τὸ περιώνυμον μαντεῖον τῆς Δωδώνης· τινὲς ὁμῶς τῶν ἀρχαιοτέρων ἱστορικῶν ἀναφέρουσιν ὅτι ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτῆς ἔκειτο ἡ ἀρχαία Κασσιώπη, πόλις σωζομένη μέχρι τοῦ 552 ἔτους ὅπου καταστράφη.

Εἰς τὴν πρώτην γωνίαν ἀντίθετα ἔγραψε πρὸ ἐτῶν ὁ ἐξ Ἰωαννίνων ἱατρός Ἀλέξιος Πάλλης καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ἐν ταῖς ἀπὸ ἀρχαίας χρονογραφίας καὶ ἱστορίας τῆς Ἡπείρου μελέταις αὐτοῦ, ὡς γεγραμμένας δι' ὅρους γλαφυρωτάτου καὶ ρεύσης γλώσσης ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ ἐξέδοτο τότε.

Οὗτος μεταξὺ ἄλλων γράφει ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου καὶ περὶ τῶν 15 κίωνων, τῶν ἐκ πρασίνου λίθου ἀρχαίου, ὅστις ὡς γνωστὸν οὐδαμοῦ τῆς Ἡπείρου ἀπαντᾷ, οἵτινες κοσμοῦσι τὸ ἐπὶ τῆς ΒΑ γωνίας τοῦ φρουρίου κείμενον τζαμίον τοῦ Πασᾶ Καλοῦ ἐπικαλούμενον, εἰς δὲ μετεβλήθη ὁ εἰς Ἀγίον Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον ἀφιερωμένος ναὸς.

Ὁ τῆς χώρας λίθος, γράφει, λευκὸς ἐστὶν ὑπερῷαις γραμμαῖς διαπεποικιλμένος. Δεὸν ἄρα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ κίονες οὗτοι μετεκομίσθησαν ἐξ ἄλλης χώρας. Νομίζομεν δὲ ὅτι οἱ κτίσαντες τὴν ἐκκλησίαν χριστιανοὶ δὲν ἦσαν εἰς κτίσασιν τοιοῦτον ναὸν νὰ ἐγείρουν. Ὁ δὲ Ἀσλὰν Πασᾶς, ὅστις ἀνακοδόμησε τὸ τζαμίον ἐπὶ τῶν εἰρειπίων τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ἤδυνάτο νὰ μετακομίσῃ ἐκ τῆς Νεαπόλεως ὅχι μόνον δέκα πέντε, ἀλλὰ δέκα ὀκτώ, ὅσοι δηλ. ἦσαν ἀναγκαστοί, χωρὶς νὰ ἀναπληρωθῶσιν οἱ λοιποὶ τρεῖς δι' εὐτελοῦς ἐγγυρίου λίθου, ὡς εὐφυῶς παρατηρεῖ ὁ ἀειμνήστos Ἀραβαντινὸς ἐν τῇ τῆς Ἡπείρου χρονογραφίᾳ, ἀποκρούων οὕτω καὶ ἀνυποστήρικτα ἀποδείκνυνται τὰ ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων Ὀθωμανῶν ἀναφερόμενα περὶ τῶν κίωνων τούτων ὡς δῆθεν ἐκ Νεαπόλεως μετακομισθέντων.

Τὰ διδόμενα ταῦτα, γράφει, νομίζω ὅτι συνεύουσιν ἀρκούντως, ἵνα ὑποστηρίξωμεν ὅτι τὸ Δωδωναῖον μαντεῖον ἔκειτο ἐνθα μετὰ πολλοὺς αἰῶνας, ἀφοῦ τοῦτο ἐξέλιπεν, ἐκτίσθη ἡ πόλις τῶν Ἰωαννίνων. (Ἀλέξ. Πάλλης μελέται ἐπὶ τῆς ἀρχαίας χρονογραφίας καὶ ἱστορίας τῆς Ἡπείρου, σελ. 5).

Εἶνε καὶ τοῦτο μία γνώμη ἐκ τῶν πολλῶν τοῦ πολυμαθοῦς ἱατροῦ Πάλλης, ἣν ἀσπάζεται καὶ ὁ Ἀραβαντινός. Ἄλλοι πάλιν τοὺς κίονας αὐτοὺς θεωροῦσιν ἐκ τῶν κοινῶν μονολίθων καὶ τέχνης βυζαντινῆς καὶ ἀλλαχοῦ θέτουσι τὸ Δωδωναῖον μαντεῖον. Δὲν ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἀτομικὴν κρίσιν νὰ ἐπιφέρωμεν, ἀφίνοντες τὴν λύσιν αὐτοῦ εἰς τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένους.

Τὸ ἀληθές ὁμῶς εἶναι ὅτι ὁποῦδήποτε τῶν δύο τούτων μερῶν καὶ ἂν ἔκειτο τὸ Δωδωναῖον μαντεῖον, τοῦτο μετὰ παρέλευσιν τῶν αἰώνων ἐκεῖ μὲν μετεβλήθη εἰς ναὸν καὶ ἀκολούθως εἰς τέμενος· ἐδῶ δὲ ἀντὶ τοῦ περικαλλοῦς μαντεῖου ὑψοῦται πενιχρὸν καὶ ἐρειπωμένον μοναστήριον ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἀκολούθως... ἔχει δὲ θεός.

Ὁ ναὸς τῆς μονῆς ἂν καὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκτισμένος οὐδὲν τὸ ἀξιόλογον παρουσιάζει, ὡς καὶ ὁ ἕτερος πέραν τῆς μονῆς ναῖσκος τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων κείμενος ἐπὶ λόφου ὕψηλου, ὁποῦθεν ἡ ἀποψὶς τῶν πέριξ καὶ τῆς κάτωθεν πεδιάδος εἶνε θαυμασιωτάτη. Εἰς τὸν αὐτὸν ναῖσκον ψυχὴ ζωσα σπανίως εἰσέρχεται, διότι οὐτε ποιμὴν τις ὁρεσίβιος φέρει τὰ βήματά του εἰς τὸν πετρώδη καὶ ἀπόκρημνον ἐκείνον βουνόν. Εἶνε ἐστρωμένος διὰ χώματος καὶ πετραδίων καὶ στερούμενος περαθῶρων φωτίζεται ἀπὸ μόνης τῆς θύρας, ἀνοικτῆς πάντοτε μενούσης. Δὲν εἶνε ὁμῶς αἱ σαῦραι καὶ αἱ νυκτεριδὲς αἱ μόναι τοῦ ναοῦ ἐπισκέπτριαί.

Ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ βήματος, ἐνθα εἰσῆλθον, ἀνέγνωσα γεγραμμένον ὀπισθεν παλαιᾶς εἰκόνης ἐν ὀνομα· τὸ ὄνομα τοῦ πᾶσαν γωνίαν τῆς Ἡπείρου περιελθόντος, τοῦ πᾶσαν τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἀφιερῶσαντος ὑπὲρ αὐτῆς. Καὶ ὅταν ὁ ἥλιος βασιλεύῃ καὶ ὀλοπόρφυρος ὁ δῖσκος αὐτοῦ ἀντικατοπτρίζεται εἰς τὴν λίμνην καὶ τὰ πέριξ ὅρη λαμβάνουσιν ἰσοβαῆ χροίαν καὶ ρίπτουσι τὰς μακρὰς αὐτῶν σκιάς εἰς τὰ Γιάννενα τὰ καυμένα τὰ Γιάννενα, καὶ οἱ σταυραετοὶ κρᾶζουσιν ἐπάνω εἰς τὰ βουνόκορφα καὶ κᾶπου κᾶπου ἱστοφόρον ἀκάτιον διασχίζει τὰ γαληνία τῆς λίμνης ὕδατα, βεβαίως τὴν θῶραν αὐτὴν εἰς τὸν βράχον ἐξηλωμένη ἀκουμβᾷ εἰς τὸ κατώρι τοῦ ναοῦ καὶ συλλογισμένη ἀγναντεύει κάτω μετὰ βαθουλὰς τῆς μάτιας ἡ ψυχὴ τοῦ ἀτυχικοῦ ψάλτου τῶν βουνῶν τῆς Ἡπείρου, τοῦ ἀληθινότητος Κρυστάλλης,

(ἀκολουθεῖ)

ΡΕΤΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΜΙΧΑΣ

Πλατεῖα Βουλῆς — ΑΘΗΝΑΙ

Ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον οἱ ἐκ τῶν ἀρίστων φίλων καὶ συμπατριωτῶν ἡμῶν γνωστοὶ μεγαλοκτηματῆται ἐν ταῦθα κ. κ. Δημήτρ. Α. Ρέτος, δικηγόρος καὶ ὁ γυναικαδελφὸς τούτου Σταῦρος Κ. Γερομίχας νεαρώτατος τοῦ Δίκαιου διδάκτωρ ἱδρυσαν ἐνταῦθα ἡμεῖς Ἐπιστημονικῶν Νομικῶν ἐργασιῶν μετὰ τμήματος ἐμποροπραγματικῶν καὶ κτηματικῶν συναλλαγῶν. Ἐνθαίροντες εἰς τοὺς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἀπανταχοῦ τοῦ ἐσωτερικοῦ εὐτακτομένους φίλους συμπατριώτας ἡμῶν καὶ ἀναγνώστας τῆς αὐτῆς τῆς Ἡπείρου τὸ νέον τοῦτο Ἡπειρωτικὸν ἐν Ἀθήναις κέντρον, προσωρισμένον νὰ διευκολύνῃ σπουδαίως τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν ἀπανταχοῦ Ἡπειρωτῶν πρὸς τὴν πρωτεύουσιν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐν γένει, καὶ μεγάλας νὰ παράσχῃ ὑπηρεσίας εἰς τὰ συμφέροντα τῶν ἐν τῇ πατρίδι καὶ τῶν ὁποῦδήποτε ἀποδημόντων συμπατριωτῶν ἡμῶν, συγχάρισμα ἐγκυρίως τοὺς φιλοτίμους ἐπιστήμονας καὶ λαμπροὺς πατριώτας, ἀπεκδεχόμενοι ἐκ τῆς ἐγνωμένης προσηθείας τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν καὶ τῶν αἰσίων προσόντων τῶν πληρῶν τῶν εὐδοκίμησιν τῶν εἰς τὴν σταδιοδρομίαν αὐτῶν. Οἱ ἡμέτεροι φίλοι ἀναγνώσταις ὡς ἀπευθύνονται ἀσφαλεῖς καὶ πεποιθότες διὰ πᾶσαν ἐνδιαφερούσαν πληροφορίαν ἢ συμβουλὴν καὶ ὁποῦδήποτε ὑπηρεσίαν τῶν συμφερόντων αὐτῶν ἐπιστημονικῆς, ἐμποροπραγματικῆς, κτηματικῆς κλπ. φύσεως,

Μιχ. Κούμας δικηγόρος ἐκ Ζίτσας, κοιτῆ ἐν ὁδῷ Μυρομητῆλῃ ἀριθ. 44.